

«ТРОЯНДА ПІВДЕННИХ ШТАТІВ»

Коли акціонерна компанія у Тумз-Сіті, штат Джорджія, почала випускати журнал під назвою «Троянда південних штатів», його власникам не довелося довго шукати кандидата на посаду головного редактора. На це місце ідеально підходив полковник Акіла Телфеєр. Він мав гарну освіту, чудову родину, відмінну репутацію та поважав південні традиції — йому судилося стати головним редактором за всіма канонами логіки. Отже, комітет патріотів штату Джорджія, зібравши початковий капітал у розмірі сто тисяч доларів, навідався до резиденції полковника, що на Кедрових Пригірках, боячись його можливої відмови, яка завдала б шкоди підприємству та всьому Півдню.

Полковник прийняв відвідувачів у своїй великій бібліотеці, де проводив більшість днів. Бібліотеку він успадкував від батька. У ній було зібрано десять тисяч томів, і деякі з них були видані у далекому 1861 році. Коли прибула делегація, полковник Телфеєр сидів за великим столом з білої сосни та читав «Анатомію меланхолії»¹ Бертона. Господар будинку підвівся та церемонно потиснув руку кожному члену комітету. Якщо ви знайомі з «Трояндою південних штатів», то пам'ятаєте портрет полковника, який час від часу з'являвся на його сторінках. Ви не могли забути довге, дбайливо зачесане сиве волосся, гачкуватий, злегка

¹ «Анатомія меланхолії» — один із найвідоміших творів Англії епохи бароко, що налічує 900 сторінок; його автор — англійський прелат Роберт Бертон (1577–1640); вперше опубліковано у 1621 році. *(Тут і далі примітки перекладача.)*

скривлений уліво ніс із високим переніссям, пронизливий погляд з-під ще чорних брів та класичну форму рота під сивими висячими вусами з посіченими кінчиками.

Комітет послужливо запропонував йому посаду головного редактора, мимохідь описав напрям публікацій журналу та не забув назвати цілком прийнятну платню. З кожним роком землі полковника біднішали та були спотворені червоноземними ярами. До того ж, такій честі важко було відмовити.

Протягом своєї сорокахвилинної промови, у якій він висловлював згоду, полковник Телфеєр устиг коротко схарактеризувати англійську літературу від Чосера до Маколей¹, відтворити події битви під Чанселорсвіллом² і повідомити, що, як Бог допоможе, керуватиме «Трояндою південних штатів». І керуватиме так, що аромат і краса Півдня наситять увесь світ і втруть носа усім тим прибічникам Півночі, які вірять, що в розумах та серцях людей, чию власність вони знищили, а права — урізали, не може бути ані краплинки чогось геніального чи доброго.

Офіс журналу було влаштовано на другому поверсі Першого національного банку: його було розділено перегородками та умебльовано. Полковнику лишалось ж тільки зробити так, аби «Троянда південних штатів» квітнула, пахнула та розпускала запашний аромат країни квітів.

Усі помічники та підлеглі, яких обирав сам редактор-полковник Телфеєр, були як на підбір. Ніби цілий ящик першосортних персиків штату Джорджія. Першим помічником редактора був Толлівер

¹ Джеффри Чосер (1344–1400) — англійський поет, філософ, алхімік, астроном та дипломат. Томас Маколей (1800–1859) — британський поет і громадський діяч.

² Битва під Чанселорсвіллом (1863) — одна з найбільших битв Громадянської війни у США.

Лі Феєрфакс, батька якого було вбито під час атаки Пікетта¹. Другим помічником виявився Кітс Унтгенк, який був племінником одного з рейдерів Морґана². Оглядач книг, Джексон Рокінґем, був наймолодшим солдатом армії Конфедерації, який потрапив на поле бою з мечем в одній руці й пляшкою молока в іншій. Художній редактор, Ронсесвейлз Сайкс, був чотириюрідним братом племінника Джефферсона Девіса³. Міс Лавінія Тергун, стенографістка й друкарка полковника, була племінницею жінки, яка колись цілувалася з «Кам'яною стіною» Джексоном⁴. Томмі Вебстер, головний розсильний, отримав свою роботу після того, як продекламував усі вірші отця Раяна⁵ на початку навчального року у середній школі Тумз-Сіті. Дівчата, які загортали та розсилали журнали, походили зі старих південних сімей, що опинилися у скрутному становищі. Касиром узяли шмаркача з Енн-Арбора, штат Мічиган, на ім'я Гокінс, який мав рекомендації та гарантійний лист, написаний самими власниками компанії. Навіть акціонерні компанії Джорджії іноді розуміють, що живі мають ховати мертвих.

¹ Атака Пікетта (3 липня 1863) — останній наступ Конфедерації на федеральні війська під час Громадянської війни у США.

² Рейд Морґана — набіг кавалерії Конфедерації на штати Кентукі, Індіана та Огайо під час Громадянської війни у США. Названий на честь генерала Джона Ганта Морґана.

³ Джефферсон Девіс (1808–1889) — перший і єдиний президент Конфедеративних Штатів Америки, лідер Півдня під час Громадянської війни у США.

⁴ Томас «Кам'яна стіна» Джексон (1824–1863) — генерал Конфедеративних Штатів Америки в роки Громадянської війни.

⁵ Аврам Раян (1838–1886) — американський поет, активний прибічник Конфедеративних Штатів Америки та католицький священик.

Ну, сер, вірите мені чи ні, але «Троянда південних штатів» розцвіла ще до того, як хтось про неї почув, звісно, крім місцевих жителів Тумз-Сіті. За це Гокінс навіть почав пропонувати їм стати акціонерами компанії. Навіть в Енн-Арборі він робив такі гучні бізнес-пропозиції, що про них чули аж у Детройті. Згодом у штат запросили менеджера з реклами — Бореґарда Фітцґ'ю Бенкса — юнака з лавандовою краваткою, дід якого був відомою персоною в Ку-клукс-клані.

Попри це «Троянда південних штатів» продовжувала виходити щомісяця. Хоча в кожному випуску журналу публікували знімки Тадж-Махала, Люксембурзького саду, Карменсіті або Лафоллетти¹, дехто його купував, дехто — підписувався на розсилку. Аби збільшити тираж журналу, редактор-полковник Телффеєр надрукував фото старого будинку Ендрю Джексона² під назвою «Ермітаж» із трьох різних ракурсів, гравюру Другої битви Манассаса³, також відомої як «Захищати тил!», на всю сторінку та біографію Белли Бойд⁴ обсягом у п'ять тисяч слів в одному номері. Кількість підписників того місяця сягнула позначки 118. Також у цьому ж номері опублікували вірші під псевдонімом Леоніни Вашті Гарікот, родички тих самих Гарікотів із Чарлстона, Південна Кароліна, і Білла Томпсона, племінника одного з акціонерів. І статтю кореспондента світської хроніки, у якій він описав

¹ Кармен «Карменсіта» Морено (1868–1910) — іспанська танцюристка. Флора Лафоллетт (1882–1970) — акторка, суфразажистка та лейбористка.

² Ендрю Джексон (1767–1845) — 7-й президент США (1829–1837).

³ Друга битва під Манассасом (також Друга битва на річці Булл-Ран) (1862) — кульмінаційна битва між кампанією Північної Вірджинії (конфедератами) та Вірджинією (федератами).

⁴ Ізабелла «Белла» Бойд (1844–1900) — шпигунка, яка працювала на Конфедерацію.

чайну вечірку гостинних бостонців та англійців, під час якої більшість чаю було розлито на скатертину через те, що присутні були одягнені в маскарадні костюми індіанців.

Якось до офісу «Троянди південних штатів» увійшов чоловік, чиє дихання легко укрило б туманом дзеркало, такий він був живий. Він був схожий на агента з продажу нерухомості, з власноруч зав'язаною краваткою та манерами, які він, певно, позичив одночасно у В. Дж. Браяна, Гакеншмідта й Гетті Гріна¹. Його провели до *pons asinorum*² редактора-полковника. Полковник Телфеєр підвівся і вклонився, як сам принц Альберт.

— Я — Такер, — сказав новоприбулий, усівшись на стілець редактора. — Т. Т. Такер, з Нью-Йорка.

Він швиденько розклав на столі полковника якісь документи, пухкий конверт з манільського паперу й лист від власників «Троянди південних штатів». У листі вони представляли містера Такера і ввічливо просили полковника Телфеєра поспілкуватися з ним та надати будь-яку інформацію про журнал, яку він побажає.

— Я вже певний час листувався з секретарем власників журналу, — проторохтів Такер. — Я й сам не новачок у цій справі, збільшу тиражі не гірше за інших, якщо можна так сказати. Гарантую збільшення з десяти тисяч до ста тисяч примірників за рік для будь-якого видання, яке не виходить мертвою мовою. Я примітив «Троянду південних штатів», відколи вийшов перший номер. Я знаю про цей бізнес усе: від

¹ Вільям Браян (1869–1925) — американський юрист та політик, кандидат на посаду президента у 1836, 1900 та 1908 рр. Георг Гакеншмідт (1877/8–1968) — російський борець та циркач. Генрієтта «Гетті» Грін (1834–1916) — підприємниця, найбагатша жінка у світі станом на 1916 рік.

² Важка задача, випробування (*лат.*). Тут: використано замість *sancta sanctorum*, досл. «найбільша святиня».

редагування до оформлення рекламних оголошень. Я прибув сюди, аби вкласти у журнал чималу суму грошей, якщо все піде за планом. І тільки якщо мене переконають. Секретар каже, що це марна справа. Але я не бачу причин, чому б журналу з Півдня, з правильним підходом, не знайти свого читача і на Півночі.

Полковник Телфеєр відкинувся на спинку стільця і протер окуляри з золотою оправою.

— Містере Такер, — сказав він ввічливо, але твердо, — «Троянда південних штатів» — це видання, присвячене вихованню південного генія та надання йому права голосу. На обкладинці ви могли помітити наш девіз: «З Півдня, для південців, від південців».

— Але ви не заперечуєте видання на Півночі? — запитав Такер.

— Я припускаю, — сказав редактор-полковник, — що кожен має право на підписку. Не скажу точно, бо не маю нічого спільного з діловими справами журналу. Мене покликали відповідати за редакторський контроль, і я присвятив цій справі свої скромні літературні таланти та багаж знань, який я назбирав.

— Звісно, — сказав Такер. — Але долар — це долар будь-де: на Півночі, Півдні або Заході; купуєте тріску, арахіс чи то мускусну диню з Рокі-Форд. Знаєте, я проглядав ваш листопадовий номер. Бачу, примірник є на вашому столі. Ви не проти погортати його зі мною? Добре, передова стаття гарна. Чудово написано про Бавовняний пояс, є багато фотографій — це плюс. У Нью-Йорку завжди цікавляться урожаєм бавовни. А тут у нас сенсаційна інформація про ворожнечу Гатфілдів та Мак-Коїв¹, яку написала однокласниця

¹ Ворожнеча Гатфілдів та Мак-Коїв (1863–1891) — ворожнеча між двома американськими родинами, які під час Громадянської війни стали на різні боки: Гатфілди підтримували Південь, а один з Мак-Коїв — «Федерацію».

племінниці губернатора штату Кентуккі, не погана ідея. Але це сталося так давно, що більшість людей уже забули про неї. Далі йде вірш Лорелли Ласселлс на три сторінки під назвою «Нога тирана». Я перегортав багато документів, але ніде у письмових відмовах щодо публікації не зустрів її імені.

— Міс Ласселлс, — сказав редактор, — одна з наших найбільш визнаних південних поетес. Вона має тісні стосунки з сім'єю Ласселлс з Алабами й власноруч зробила шовковий прапор Конфедерації, який вручила губернатору цього штату на його інавгурації.

— Але чому, — наполягав Такер, — поруч із віршем надруковано фото товарної станції «М. енд О. Реілроуд»¹ в Тускалусі?

— На фото, — відповів полковник з гордістю, — зображено кут огорожі навколо старої садиби, де народилася міс Ласселлс.

— Гарзд, — сказав Такер. — Я прочитав вірш, але так і не зрозумів: він про депо чи битву Булл-Ран? Далі оповідання під назвою «Спокуса Розі» Фосдайка Пігготта. Воно ніяке. Хто цей Пігготт узагалі?

— Містер Пігготт, — відповів редактор, — брат основного акціонера журналу.

— Гарзд, грець із Пігготтом, — сказав Такер. — Ось непогана стаття про дослідження Арктики та ловлю тарпонів. А що це за детальний звіт про броварні в Атланті, Новому Орлеані, Нешвіллі й Саванні? Сама лише статистика про продукцію та її якість. Що ж тут чіпляє?

— Якщо я зрозумів вашу фігуральну мову правильно, — відповів полковник Телфеєр, — річ ось

¹ «М. енд О. Реілроуд» (англ. M&O Railroad, Mobile and Ohio Railroad) — залізнична дорога, яку побудували у 1848 році на території штатів Алабама, Кентуккі, Міссісіпі та Теннессі після кризи 1837.

у чому: статтю, про яку ви говорите, мені надали самі власники журналу з вказівками її опублікувати. З літературної точки зору вона мені не сподобалася. Але я певною мірою відчував, що маю враховувати побажання джентльменів, яких цікавить прибутковість «Троянди південних штатів».

— Зрозуміло, — відповів Такер. — Далі йдуть дві сторінки вибраних уривків з «Лалла Рук» Томаса Мура¹. Отже, з якої федеральної в'язниці втік Мур та що це за ініціали сім'ї Ф. Ф. В., якої він соромиться?

— Мур був ірландським поетом, який помер у 1852 році, — відповів полковник Телфеєр з жалістю до співрозмовника. — Він класик. Я навіть думав перевидати його переклад «Од Анакреону²» окремою серією журналу.

— Не забудьте про закон про авторське право, — байдуже кинув Такер. — Хто така Бессі Беллеклер, яка написала есе про нещодавно збудовану водопровідну станцію у Мілледжвілі?

— Це ім'я, сер, — сказав полковник Телфеєр, — *non de guerre*³ міс Ельвіри Сімкінс. Я не маю честі знати даму особисто, але її доробки нам надіслав конгресмен Бровер з її рідного штату. Мати конгресмена була родичкою родини Полків⁴ із Теннессі.

— Послухайте, полковнику, — сказав Такер і відкинув журнал в сторону, — так справи не підуть. Ви не

¹ «Лалла Рук» (1817) — орієнтальний роман у віршах й прозі, написаний Томасом Муром. Томас Мур (1779–1852) — ірландський поет та автор сатир.

² Анакреон (570 до н. е. — 485 до н. е.) — давньогрецький ліричний поет.

³ Псевдонім (фр.).

⁴ Джеймс Полк (1795–1849) — 11-й президент США (1845–1849).

зможете досягти успіху з журналом, який націлений лише на одну частину країни. Треба здобути загальне схвалення. Подивіться, як поблажливо в північних виданнях ставляться до Півдня і як там заохочують південних письменників. Вам треба йти в такому ж напрямку, робити свій внесок. Ви маєте купувати матеріали, зважаючи на їхню якість, а не на родовід автора. Закладаюся на кварту¹ чорнила, що ця південна фісгармонія, якою ви керуєте, ніколи не видала й ноти, яку почули б за географічною лінією Мейсон-Гемлін. Хіба ні?

— Я уважно й сумлінно відхиляв усі матеріали з тієї частини країни, якщо я правильно зрозумів вашу фігуральну мову, — відповів полковник.

— Гарзд. Я вам дещо покажу.

Такер потягнувся до свого пухкого конверта з манільського паперу й витяг на стіл редактора кілька друкованих рукописів.

— Ось кілька варіантів, — сказав він, — за які я сам заплатив та привіз із собою.

Один за одним він показував перші сторінки полковнику та складав рукописи назад.

— Ось чотири оповідання чотирьох високо оцінених авторів Сполучених Штатів: троє з них мешкають у Нью-Йорку та один у передмісті. Є окрема стаття Тома Вампсона про виховне суспільство Вієнни. Італійський роман у кількох частинах Капітана Джека² — а, ні, це інший Кроуфорд. Ось три окремих *exposés*³ засланих журналістів про адміністрацію міста,

¹ Кварта — одиниця вимірювання об'єму, яка дорівнює 0,95 л.

² Джон «Капітан Джек» Кроуфорд (1847–1917) — американський авантюрист, педагог та романист.

³ Журналістські розслідування, викриття (*фр.*).

а тут сенсація під назвою «Що носять жінки у своїх валізках»: чиказька репортерка найнялася на п'ять років покоївкою до однієї леді, щоб роздобути цю інформацію. Далі йде синопсис попередніх розділів нового роману Голла Кейна¹, який з'явиться у червні наступного року. А тут кількасот *vers de société*², які мені надали авторитетні журнали за рейтингом. Саме їх люди хочуть скрізь. Ось і стаття з фотографіями Джорджа Б. Мак-Клеллана³, де йому чотири роки, дванадцять, двадцять два і тридцять. Передбачають, що його оберуть мером Нью-Йорка. Це точно стане сенсацією. Він...

— Перепрошую, — перервав полковник Телфєєр, заціпенівши на стільці. — Повторіть його ім'я?

— О, я розумію, — відповів Такер із напівусмішкою. — Так, він син генерала. Відкладемо цей рукопис. Але, полковнику, якщо пробачите, ми намагаємося зробити так, аби «палив» журнал, а не солдат у Форт-Самтер⁴. Ось те, що вам неодмінно сподобається. Це оригінальний вірш Джеймса Віткомба Райлі⁵. Самого Джеймса Віткомба. Ви знаєте, що це означає для журналу. Не назву вам ціну, яку я за нього заплатив, але скажу ось що: Райлі може заробити більше грошей, коли пише авторучкою, ніж ви або я, коли пишемо чорнилами. Я зачитаю вам кілька стансів:

¹ Голл Кейн (1853–1931) — англійський романіст та драматург.

² Альбомні вірші (*фр.*).

³ Джордж Б. Мак-Клеллан (1826–1885) — американський солдат і політик.

⁴ Форт-Самтер (*англ.* Fort Sumter) — форт у США, штат Вірджинія, з битви за який і почалася Громадянська війна.

⁵ Джеймс Райлі (1849–1916) — американський письменник та поет, автор бестселерів.

Мій тато сидні лиш справляє,
Читає й спокій поважає.
А як дурницю втну якусь,
Він не дивується чомусь.
Бува, грішу та лихословлю
Чи за хвоста kota ловлю,
Він посміється від душі,
А мати дасть мені по шиї.
— Чому це так? — питаю я.
Гадаю, відповідь проста:
Не треба мучити kota!

А як примеркнуть всі вогні,
Я підкрадуся в тишині
До мами, що у ліжку спить,
І обійму її умить.
Я зацілюю її очі.
І хоч уже давно поночі,
Але щоразу, вперше наче,
Вона все плаче, плаче, плаче.
— Чому це так? — питаю я.
Гадаю, відповідь проста:
Мамі потрібна доброта!

— Такий матеріал, — продовжив Такер. — Що скажете?

— Не скажу, що не знайомий з роботами містера Райлі, — рішуче відповів полковник. — Якщо не помиляюся, він мешкає в Індіані. Останні десять років я дещо був літературним відлюдником, але знайомий із майже всіма його книгами бібліотеки Кедрових Пригірків. Я також вважаю, що журнал повинен містити певну кількість поезії. Багато солодкоголосих поетів Півдня вже зробили свій внесок до сторінок «Троянди південних штатів». Особисто я мав намір далі публікувати на сторінках журналу переклад з оригіналу творів великого італійського поета Тассо. Ви коли-небудь пили з фонтану його безсмертних рядків, містере Такер?

— Не куштував навіть напів-Тассо, — зізнався Такер. — Тепер, перейдімо до справи, полковнику Телфеєр. Я вже вклав гроші у цю ризиковану справу. Усі ці рукописи коштували мені чотири тисячі доларів. Я планую опублікувати декілька з них у наступному номері. Ви маєте менше ніж місяць, аби зрозуміти, як це вплине на тираж. Я вважаю, якщо друкувати найкращі матеріали, які ми можемо отримати з Півночі, Півдня, Сходу чи Заходу, ми зуміємо прославити журнал. Ось лист від власника компанії з проханням співпрацювати зі мною в реалізації цього плану. Викиньмо половину цього мотлоху, який ви публікували тільки тому, що його автори є родичами Скупдудлів округу Скупдудл. Ви зі мною?

— Поки я редактор цього журналу, — гордовито сказав полковник Телфеєр, — я виконуватиму свої обов'язки. Але я також не проти виконати побажання його власників, якщо тільки це не суперечить совісті.

— Оце вже розмова, — похвавися Такер. — Скільки з цього матеріалу, який я приніс, ми можемо додати до січневого номера?

— Не бачу причин тягнути. У січневому номері ще є місце, — відповів редактор, — грубо кажучи, приблизно на вісім тисяч слів.

— Дивовижно, — сказав Такер. — Не густо, але читачі зможуть відпочити від статей про арахіс, губернаторів та Геттсберг. Я підберу щось зі свого матеріалу, аби заповнити місце, якщо ви не проти. Доведеться з'їздити до Нью-Йорка, але я повернуся за кілька тижнів.

Полковник Телфеєр повільно зняв свої широкі чорні окуляри з ланцюжком.

— Але місце у січневому номері, — промовив він розмірно, — я залишив таким, бо ще не вирішив, що саме там друкуватиму. Нещодавно до «Троянди південних штатів» надіслали матеріал, який є одним із найчудо-

віших результатів літературних зусиль, які я коли-небудь зустрічав. Робота неабиякого генія й таланту. Вона ідеально ляже на порожні сторінки.

Такер стривожився.

— Що це за матеріал? — запитав він. — Вісім тисяч слів — звучить підозріло. Певно, сюди доклали руку знатні родини. Нам чекати на нову Конфедерацію?

— Автор статті, — продовжив полковник, не звертаючи уваги на алюзії Такера, — має гарну репутацію. Він виділився й в інших сферах. Не думаю, що маю право називати його ім'я — принаймні поки не вирішив, чи друкувати його матеріал.

— Що ж, — нервово сказав Такер, — ця історія має продовження, чи це стаття про відкриття нової насосної станції у Вітмірі, Південна Кароліна, чи оновлений список прислуги генерала Лі¹, або що?

— Ви у праві пускати дотепи, — спокійно відповів полковник Телфеєр. — Стаття вийшла з-під пера мислителя, філософа, шанувальника людства, слухача і риторика вищого ступеня.

— Певно, її написав синдикат, — сказав Такер. — Але, чесно кажучи, полковнику, ви не надто поспішаєте з рішенням. Не знаю, чи хтось у наші дні взагалі подужає текст, вісім тисяч слів за обсягом, якщо це, звісно, не короткий виклад справи Верховного суду чи не звіт про вбивства. У вас, випадково, немає копії одного з виступів Данієля Вебстера²?

Полковник Телфеєр засовався у кріслі й пильно подивився на підштрикувача з-під густих брів.

¹ Роберт Едвард Лі (1807–1870) — американський військовий діяч, головнокомандувач армії Північної Вірджинії конфедератів у Громадянській війні в США.

² Даніель Вебстер (1782–1852) — американський політик та адвокат.

— Містере Такер, — серйозно мовив він, — я хотів би відділити ваш не інакше як грубий гумор від турбот, пов'язаних з інвестицією, що покладені на ваші плечі. Але я повинен попросити вас припинити кепкувати та пускати принизливі коментарі у сторону Півдня та південців. З таким, сер, в офісі «Троянди південних штатів» миритися не будуть. І перш ніж ви приступите до завуальованих інсинуацій, що я, редактор цього журналу, не є компетентним суддею у справі розгляду матеріалів, які сюди присилають, я прошу вас спочатку надати докази того, що ви перевершуєте мене будь-яким чином, формою або підходом стосовно цього питання.

— Ох, прошу, полковнику, — добродушно промовив Такер. — Я й не мав намірів робити щось подібне. Звучить, ніби обвинувачення, зачитане четвертим помічником генерального прокурора. Повернімося до справи. Про що йдеться у цих восьми тисячах слів, якщо коротко?

— Стаття, — сказав полковник Телфеєр, прийнявши вибачення легким кивком, — охоплює широку сферу знань. Вона бере до уваги теорії й питання, які безуспішно обмірковували століттями, і розв'язує їх логічно та лаконічно. Один за одним вона привертає увагу до зла світу, вказує на шлях його викорінення, а потім сумлінно й детально прославляє добро. Навряд чи є етап людського життя, який би вона не обговорювала мудро, спокійно і справедливо. Велика політика урядів, зобов'язання громадян, обов'язки сімейного життя, право, етика, моральність — усі ці важливі теми розглядаються спокійно, мудро й упевнено, що, маю визнати, викликає моє захоплення.

— Це, мабуть, виняткова річ, — вражено сказав Такер.

— Це великий внесок у світову мудрість, — промовив полковник.

— Я маю лише один-єдиний сумнів супроти величезної переваги, яку ми отримуємо після цього матеріалу в «Троянді південних штатів». У мене недостатньо інформації про автора, щоб розголосити про нього у нашому журналі.

— Гадав, ви сказали, що він — видатна людина, — зауважив Такер.

— Це так, — відповів полковник, — і в літературних, і в інших різноманітних сферах. Але я надзвичайно обережно ставлюся до матеріалів, які публікую. Мої автори — люди безперечної репутації й зв'язків, які можна перевірити будь-якої миті. Як уже казав, я притримую цю статтю, поки не отримаю більше інформації про її автора. Я не знаю, опублікую її чи ні. Якщо ж я вирішу цього не робити, радо, містере Такер, заміну її матеріалом, який ви підберете на це місце.

Такер здивувався.

— Схоже, я не захоплюю, — сказав він, — суті цього натхненого літературного фрагмента. Він мені більше нагадує темну конячку, ніж Пегаса.

— Це людський документ, — упевнено промовив редактор-полковник, — написаний людиною з величезними досягненнями, яка, на мою думку, тримає увесь світ однієї рукою краще, ніж будь-хто інший з сучасників.

Такер скочив на ноги.

— Не може бути! — пролепетав він. — Є ймовірність, що ви знайшли мемуари Джона Д. Рокфеллера¹? Ні, не хочу знати.

— Ні, сер, — сказав полковник Телфеєр. — Я говорю про інтелект та літературу, а не про менш гідні тонкощі торгівлі.

¹ Джон Девісон Рокфеллер (1839–1937) — американський підприємець, благодійник та перший у світі доларовий мільярдер.

— Тоді в чому проблема опублікувати цю статтю, — запитав Такер, не приховуючи нетерпіння, — якщо автор добре відомий і має такі матеріали?

Полковник Телфеєр зітхнув.

— Містере Такер, — сказав він, — я мав таку спокусу. У «Троянді південних штатів» ще не з'являвся матеріал, який би не вийшов з-під пера синів чи дочок знаті. Я мало знаю про автора цієї статті, крім того, що він здобув відомість у тій частині країни, яка завжди наповнює моє серце й розум неприязню. Але я визнаю його генія і, як уже сказав, розпочав розслідування щодо його особистості. Навіть якщо воно буде безрезультатним, я не зупинюся. Доти питання про заповнення вільного місця в нашому січневому номері залишиться відкритим.

Такер підвівся.

— Гаразд, полковнику, — сказав він щиро, як і хотів. — Вирішувати вам. Якщо у вас на руках і справді ексклюзив або щось ще краще, — друкуйте його замість мого матеріалу. Побачимося за два тижні. Щастя!

Полковник Телфеєр і промоутер журналу потиснули руки.

За чотирнадцять днів Такер висадився з дуже хиткого вагона в Тумз-Сіті та виявив, що січневий номер журналу був уже підшитий. Вільне місце, на яке він позіхав, було заповнене статтею під заголовком:

ДРУГЕ ЗВЕРНЕННЯ ДО КОНГРЕСУ

Написано для

ТРОЯНДИ ПІВДЕННИХ ШТАТІВ

Членом відомої

СІМ'Ї БАЛЛОКА, ШТАТУ ДЖОРДЖІЯ

ТЕОДОРОМ РУЗВЕЛЬТОМ¹

¹ Теодор Рузвельт (1858–1919) — 26-й президент США (1901–1909).